

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého rozšířeného senátu)

19. ledna 2022*

„Žaloba na neplatnost a na náhradu škody – Hospodářská soutěž – Zneužití dominantního postavení – Slovenský trh širokopásmových telekomunikačních služeb – Rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení článku 102 SFEU a článku 54 Dohody o EHP – Rozsudek, kterým bylo rozhodnutí částečně zrušeno a byla snížena částka uložené pokuty – Odmítnutí Komise hradit úroky z prodlení – Článek 266 SFEU – Článek 90 odst. 4 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci (EU) č. 1268/2012 – Dostatečně závažné porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům – Ztráta požitků plynoucích z neoprávněně zaplacené částky pokuty – Ušlý zisk – Úroky z prodlení – Sazba – Újma“

Ve věci T-610/19,

Deutsche Telekom AG, se sídlem v Bonnu (Německo), zastoupená P. Linsmeierem, U. Soltészem, C. von Köckritzem a P. Lohsem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené P. Rossim a L. Wildpanner, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je jednak návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 28. června 2019, kterým se odmítá zaplatit žalobkyni úroky z prodlení z vlastní částky části pokuty vrácené v návaznosti na rozsudek ze dne 13. prosince 2018, *Deutsche Telekom v. Komise* (T-827/14, EU:T:2018:930), a jednak návrh podaný na základě článku 268 SFEU a znějící na náhradu ušlého zisku z důvodu ztráty požitků plynoucích z této vlastní částky nebo podpůrně škody vyplývající z toho, že Komise odmítla uhradit úroky z prodlení z této částky,

TRIBUNÁL (sedmý rozšířený senát),

ve složení R. da Silva Passos (zpravodaj), předseda, V. Valančius, I. Reine, L. Truchot a M. Sampil Pucurull, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Jund, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. června 2021,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Dne 15. října 2014 přijala Evropská komise rozhodnutí C(2014) 7465 final v řízení podle článku 102 SFEU a článku 54 Dohody o EHP (věc AT.39523 – Slovak Telekom), ve znění opraveném rozhodnutím C(2014) 10119 final ze dne 16. prosince 2014, jakož i rozhodnutím C(2015) 2484 final ze dne 17. dubna 2015 (dále jen „rozhodnutí z roku 2014“). Články 1 a 2 výrokové části rozhodnutí z roku 2014 zní takto:

„Článek 1

1. Podnik složený ze společnosti Deutsche Telekom AG a společnosti Slovak Telekom a.s. se dopustil jediného a trvajícího protiprávního jednání v rozporu s článkem 102 Smlouvy a s článkem 54 Dohody o EHP.

2. Protiprávní jednání trvalo od 12. srpna 2005 do 31. prosince 2010 a spočívalo v následujících praktikách:

- a) neposkytnutí informací alternativním síťovým operátorům nezbytných pro zpřístupnění účastnického vedení;
- b) omezení rozsahu jejích povinností týkajících se zpřístupnění účastnických vedení;
- c) stanovení nepřiměřených pravidel a podmínek v její referenční nabídce v oblasti zpřístupnění týkajících se společného umístění, kvalifikace, odhadů, oprav a bankovních záruk;
- d) uplatňování nespravedlivých tarifů, které neumožňovaly stejně výkonnému operátorovi využívajícímu velkoobchodního přístupu k účastnickým vedením společnosti Slovak Telekom a.s. reprodukovat maloobchodní služby nabízené společností Slovak Telekom a.s., aniž by mu vznikla ztráta.

Článek 2

Za protiprávní jednání uvedené v článku 1 se ukládají následující pokuty:

- a) pokuta ve výši 38 838 000 eur společnosti Deutsche Telekom AG a společnosti Slovak Telekom a.s., společně a nerozdílně;
- b) pokuta ve výši 31 070 000 eur společnosti Deutsche Telekom AG.

Pokuty jsou splatné v eurech ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení tohoto rozhodnutí na následující bankovní účet na jméno Evropské komise:

[...]

Z pokut se platí *ex lege* úroky od uplynutí výše uvedené lhůty, ve výši sazby uplatňované Evropskou centrální bankou na její hlavní refinanční operace k prvnímu dni měsíce, v němž bylo toto rozhodnutí přijato, zvýšené o 3,5 procentních bodů.

Pokud podnik uvedený v článku 1 podá žalobu, pokryje tento podnik pokutu ve stanovené lhůtě buď složením přijatelné bankovní záruky, nebo předběžně uhradí pokutu v souladu s článkem 90 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 1268/2012 [ze dne 29. října 2012 o prováděcích pravidlech k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie (Úř. věst. 2012, L 362, s. 1)].“

- 2 Dne 24. prosince 2014 podala žalobkyně, společnost Deutsche Telekom AG, proti rozhodnutí z roku 2014 žalobu. Tato žaloba byla zapsána do rejstříku pod číslem T-827/14.
- 3 Dne 16. ledna 2015 zaplatila žalobkyně pokutu ve výši 31 070 000 eur, jejíž byla jedinou dlužnicí.
- 4 V rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), měl Tribunál za to, že Komise v rozhodnutí z roku 2014 neprokázala, že tarifní praktika společnosti Slovak Telekom a.s., uvedená v čl. 1 odst. 2 písm. d) uvedeného rozhodnutí, měla za následek vyloučení před 1. lednem 2006. Kromě toho Tribunál rozhodl, že obrat žalobkyně nemůže odrážet její individuální chování při uskutečňování dotčeného protiprávního jednání, a že tedy uvedený obrat nemůže sloužit jako základ pro výpočet dodatečné pokuty uložené pouze žalobkyni za účelem odrazení.
- 5 Tribunál tak zaprvé zrušil čl. 1 odst. 2 písm. d) rozhodnutí z roku 2014 v rozsahu, v němž toto ustanovení stanoví, že v období od 12. srpna do 31. prosince 2005 žalobkyně uplatňovala nespravedlivé tarify, které neumožňovaly stejně výkonnému operátorovi využívajícímu velkoobchodního přístupu k účastnickým vedením společnosti Slovak Telekom reprodukovat maloobchodní služby nabízené společností Slovak Telekom, aniž by mu vznikla ztráta.
- 6 Zadruhé Tribunál zrušil článek 2 rozhodnutí z roku 2014 v rozsahu, v němž stanovil částku pokuty, k jejímuž zaplacení byly povinny společně a nerozdílně společnost Slovak Telekom a žalobkyně, na 38 838 000 eur a v rozsahu, v němž stanovil částku pokuty, k jejímuž zaplacení byla povinna pouze žalobkyně, na 31 070 000 eur.
- 7 Zatřetí Tribunál snížil částku pokuty, k jejímuž zaplacení byly povinny společně a nerozdílně společnost Slovak Telekom a žalobkyně, o 776 037 eur a stanovil tuto částku na 38 061 963 eur. Tribunál pak dále snížil částku pokuty, k jejímuž zaplacení byla povinna pouze žalobkyně, o 12 039 019 eur a stanovil tuto částku na 19 030 981 eur.
- 8 Začtvrté Tribunál ve zbývající části žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení.
- 9 Po výměně korespondence, která započala dne 13. prosince 2018, vrátila Komise žalobkyni dne 19. února 2019 částku 12 039 019 eur.
- 10 Dne 12. března 2019 žalobkyně požádala Komisi, aby jí zaplatila úroky z prodlení za období od 16. ledna 2015, dne, kdy zaplatila částku pokuty, jejíž byla jediným dlužníkem (viz bod 3 výše), do 19. února 2019, dne, kdy jí Komise vrátila část pokuty, o níž bylo v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930) rozhodnuto, že je neoprávněná (viz bod 9 výše). Úroky z prodlení, jejichž zaplacení žalobkyně požadovala, dosahovaly částky 1 750 522,83 eur a odpovídaly uplatnění sazby ve výši 3,55 % na částku

12 039 019 eur, kterou jí Komise vrátila. Sazba ve výši 3,55 % představovala sazbu uplatňovanou Evropskou centrální bankou (ECB) na její hlavní refinanční operace v lednu 2015, a sice 0,05 %, zvýšenou o tři a půl procentních bodů.

- 11 Dopisem ze dne 28. června 2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Komise odmítla zaplatit žalobkyni úroky z prodlení.
- 12 Zaprvé Komise v napadeném rozhodnutí prohlásila, že dne 19. února 2019 vrátila nominální částku přebytečné pokuty, tedy rozdíl mezi částkou pokuty původně uložené žalobkyni v rozhodnutí z roku 2014 a částkou pokuty skutečně dlužné v návaznosti na snížení provedené Tribunálem v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930). Komise upřesnila, že s nominální částkou přebytečné pokuty se nepojí úroky z důvodu, že výnosy z této částky byly záporné.
- 13 V napadeném rozhodnutí Komise odkázala na článek 90 svého nařízení v přenesené pravomoci (EU) č. 1268/2012 ze dne 29. října 2012 o prováděcích pravidlech k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie (Úř. věst. 2012, L 362, s. 1).
- 14 V tomto ohledu Komise vysvětlila, že vzhledem k tomu, že pokuty byly předběžně zaplacené až do vyčerpání opravných prostředků, musela dbát na ochranu předběžně vybraných částek „tím, že je investuje do finančních aktiv, čímž tak zajistí bezpečnost a likviditu finančních prostředků s cílem dosáhnout kladné návratnosti investice“. Tato vysvětlení odpovídají v podstatě ustanovením čl. 90 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012.
- 15 Komise rovněž připomněla ustanovení čl. 90 odst. 4 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012, a sice, že „v případě, že byla pokuta [...] zrušena či snížena, [...] částky vybrané neoprávněně se spolu s naběhlými úroky vyplatí [...] [a je-li] za příslušné období dosažen celkově záporný výnos, je předmětem vrácení nominální hodnota neoprávněně vybraných částek“.
- 16 Zadruhé Komise v napadeném rozhodnutí přezkoumala argument žalobkyně, podle kterého byla žalobkyně oprávněna v souladu s rozsudkem ze dne 12. února 2019, Printeos v. Komise (T-201/17, EU:T:2019:81), získat úroky z prodlení ve výši sazby uplatňované ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšené o tři a půl procentních bodů. V odpovědi na tento argument Komise vysvětlila, že tento rozsudek nepředstavuje právní základ pro zaplacení úroků z prodlení, jejichž zaplacení žalobkyně požaduje. Kromě toho Komise tvrdila, že uvedený rozsudek nezrušil povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 90 odst. 4 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012. Konečně uvedla, že podala kasační opravný prostředek proti tomuto rozsudku, který tedy není konečný.
- 17 Na základě těchto vysvětlení dospěla Komise k závěru, že nemůže vyhovět návrhu podanému žalobkyní směřujícímu k tomu, aby jí zaplatila úroky z prodlení z části částky pokuty, o níž Tribunál v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930) rozhodl, že je neoprávněná.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 18 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. září 2019 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

- 19 Dne 2. října 2019 Komise podala návrh na přerušení řízení podle čl. 69 písm. a) jednacího řádu Tribunálu do vydání rozhodnutí, jímž se ukončuje řízení ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39). Žalobkyně s tímto návrhem dne 10. října 2019 vyslovila nesouhlas. Dne 22. října 2019 předseda devátého senátu Tribunálu rozhodl, že se řízení nepřeruší.
- 20 Písemná část řízení byla ukončena dne 8. května 2020.
- 21 Dne 25. února 2021 byly účastnice řízení vyzvány v rámci organizačních procesních opatření podle článku 89 jednacího řádu, aby předložily vyjádření ohledně závěrů, které v rámci projednávané věci vyvozují z rozsudku ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39). Účastnice řízení na tuto výzvu odpověděly ve stanovené lhůtě.
- 22 Na návrh sedmého senátu rozhodl Tribunál podle článku 28 jednacího řádu věc předat rozšířenému soudnímu kolegiu.
- 23 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (sedmý rozšířený senát) o zahájení ústní části řízení a vyzval účastnice řízení, aby odpověděly na několik písemných otázek. Komise byla rovněž vyzvána k předložení jednoho dokumentu. Účastnice řízení tímto žádostem vyhověly ve stanovené lhůtě.
- 24 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání dne 30. června 2021.
- 25 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
  - napadené rozhodnutí zrušil,
  - uložil Evropské unii, zastoupené Komisí, aby jí finančně odškodnila ve výši 2 580 374,07 eur za újmu, která jí vznikla v důsledku toho, že v období od 16. ledna 2015 do 19. února 2019 nemohla použít částku, kterou zaplatila neoprávněně, takže nemohla získat výnos, který by jí tato částka za normálních okolností umožnila dosáhnout nebo v důsledku toho nemohla snížit své kapitálové náklady,
  - podpůrně v případě, že by Tribunál nevyhověl druhému bodu návrhových žádání, ji odškodnil ve výši 1 750 522,83 eur za škodu, která jí vznikla v důsledku toho, že jí Komise odmítla, pokud jde o období od 16. ledna 2015 do 19. února 2019, zaplatit úroky z prodlení z částky 12 039 019 eur, a to na základě sazby uplatňované ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšené o tři a půl procentních bodů,
  - podpůrněji jí odškodnil ve výši jiné částky, kterou Tribunál bude považovat za vhodnou, vypočtené na základě sazby úroků z prodlení, kterou Tribunál bude považovat za vhodnou;
  - určil, že se s částkou, kterou musí Komise zaplatit v souladu s druhým, třetím nebo čtvrtým bodem návrhových žádání, budou pojit úroky za období ode dne vyhlášení rozsudku vydaného v projednávané věci do dne úplného zaplacení Komisí na základě sazby uplatňované ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšené o tři a půl procentních bodů, nebo podpůrně na základě jiné sazby úroků z prodlení, kterou Tribunál bude považovat za vhodnou,
  - uložil Komisi a Unii náhradu nákladů řízení.

- 26 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl,
  - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 27 V prvním bodu návrhových žádání se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Ve druhém až čtvrtém bodu návrhových žádání se domáhá náhrady ušlého zisku z důvodu ztráty požitků plynoucích z vlastní částky části neoprávněně zaplacené pokuty a podpůrně náhrady škody, která jí údajně vznikla z důvodu odmítnutí Komise uhradit z této částky úroky z prodlení. V pátém bodě návrhových žádání se domáhá toho, aby bylo Komisi uloženo zaplatit úroky z prodlení od vyhlášení rozsudku, který bude vydán, až do úplného zaplacení z částky, kterou má Komise zaplatit v souladu s druhým, třetím nebo čtvrtým bodem návrhových žádání.
- 28 Za okolností projednávané věci považuje Tribunál za vhodné přezkoumat nejprve návrhy na náhradu škody, jakož i návrh na uložení povinnosti zaplatit úroky z prodlení od vyhlášení tohoto rozsudku. Následně bude třeba se zabývat návrhem na zrušení.

K návrhům na náhradu škody

- 29 Ve druhém bodu návrhových žádání se žalobkyně domáhá náhrady ušlého zisku z důvodu ztráty požitků plynoucích z částky pokuty, kterou neoprávněně zaplatila, v období od 15. ledna 2015 do 19. února 2019. Ve třetím bodu návrhových žádání se podpůrně domáhá náhrady škody, která jí údajně vznikla v témže období z důvodu, že jí Komise v rozporu s čl. 266 prvním pododstavcem SFEU odmítla zaplatit úroky z prodlení na základě sazby uplatňované ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšené o tři a půl procentních bodů. Ve čtvrtém bodě návrhových žádání se podpůrněji domáhá náhrady škody, která jí údajně vznikla z důvodu nezaplacených úroků z prodlení na základě sazby úroků z prodlení, kterou bude Tribunál považovat za vhodnou. V pátém bodě návrhových žádání se domáhá toho, aby bylo Komisi uloženo zaplatit úroky z prodlení od vyhlášení rozsudku, který bude vydán.
- 30 Článek 340 druhý pododstavec SFEU stanoví, že v případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí Unie v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu jejich funkce.
- 31 Podle ustálené judikatury platí, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie je vázán na splnění souboru podmínek, kterými jsou dostatečně závažné porušení právní normy přiznávající práva jednotlivcům, skutečná existence škody a příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti ze strany původce jednání a škodou způsobenou poškozeným osobám (viz rozsudek ze dne 10. září 2019, HTTS v. Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 32 a citovaná judikatura).
- 32 Není-li jedna z těchto podmínek splněna, musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta, a není nutné zkoumat ostatní podmínky mimosmluvní odpovědnosti Unie. Mimoto unijní soud není povinen zkoumat tyto podmínky v pevně určeném pořadí (viz rozsudek ze dne 5. září 2019, Evropská unie v. Guardian Europe a Guardian Europe v. Evropská unie, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 148 a citovaná judikatura).

33 Návrhy formulované žalobkyní je třeba zkoumat ve světle těchto úvah.

K hlavnímu návrhu na náhradu škody, který směřuje k náhradě ušlého zisku z důvodu ztráty požitků plynoucích z neoprávněně zaplacené částky pokuty

34 Žalobkyně se domáhá náhrady ušlého zisku ve výši 2 580 374,07 eur, který v období od roku 2015 do roku 2018 odpovídá v podstatě roční výnosnosti jí investovaného kapitálu (dále jen „ROCE“) nebo váženým průměrným nákladům jejího kapitálu (dále jen „WACC“). Žalobkyně tvrdí, že tato újma jí byla způsobena dostatečně závažným porušením čl. 266 prvního pododstavce SFEU a čl. 23 odst. 2 a 3 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1, Zvl. vyd. 08/02, s. 205).

35 Žalobkyně se konkrétně dovolává ušlého zisku z důvodu, že pokud by mohla nadále spravovat částku, o kterou byla protiprávně připravena, mohla by dosáhnout zisk. Vysvětluje, že s částkou odpovídající neoprávněně zaplacené částce pokuty bývala mohla uskutečnit hospodářské činnosti a financovat investice. V tomto případě by si obstarala méně vnějšího kapitálu (a z tohoto důvodu by ušetřila kapitálové náklady) nebo by mohla s neoprávněně zaplacenou částkou pokuty financovat dodatečné investice a dosáhnout vyšší výnosnosti.

36 V tomto ohledu žalobkyně blíže popisuje ROCE mezi roky 2015 a 2018. Vysvětluje, že uplatnění této výnosnosti na částku 12 039 019 eur, tedy neoprávněně zaplacenou částku pokuty, umožňuje vyčíslit její újmu na 2 580 374,07 eur. Upřesňuje, že v letech 2015 až 2018 konkretizovala řadu takových investičních možností, jako je rozvoj sítí z optických vláken, výstavba nových antén mobilní telefonní sítě nebo rozšíření nabídky úložišť v rámci cloud computing. Z toho žalobkyně vyvozuje, že kdyby měla k dispozici částku neoprávněně vyplacenou Komisi, mohla ji použít rovněž pro uvedené investiční činnosti.

37 Dále pak žalobkyně vysvětluje, že se k velmi podobnému výsledku dospěje, pokud výpočet své újmy založí na WACC po zdanění během téhož období. Upřesňuje, že v odvětví telekomunikací představují WACC referenční hodnotu uznanou za účelem provedení hospodářského odhadu investičních opatření a jsou určující pro dosažení cílů výnosnosti podniku. V tomto ohledu odkazuje na bod 2 sdělení Komise o výpočtu nákladů kapitálu u starší infrastruktury v souvislosti s přezkumem vnitrostátních oznámení v odvětví elektronických komunikací EU prováděným Komisí (Úř. věst. 2019, C 375, s. 1). Podle žalobkyně skutečnost, že hodnoty WACC představují, co se jí týče, přesné individuální údaje, vyplývá z hodnot, které každoročně stanoví Bundesnetzagentur (Spolková agentura pro sítě, Německo) a které jsou vyšší než průměrné WACC, na nichž zakládá svůj nárok na náhradu škody. Předkládá rovněž odhad regulovaných WACC v členských státech, který provedla poradenská společnost.

38 Komise tvrzení žalobkyně zpochybňuje.

39 Podle ustálené judikatury platí, že škoda, jejíž náhrada je požadována v rámci žaloby na určení mimosmluvní odpovědnosti Unie, musí být skutečná a určitá, což musí prokázat žalobce (viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2006, Agraz a další v. Komise, C-243/05 P, EU:C:2006:708, bod 27 a citovaná judikatura). Přísluší žalobci, aby předložil přesvědčivé důkazy jak o existenci, tak rozsahu škody, kterou uplatňuje (viz rozsudek ze dne 16. září 1997, Blackspur DIY a další v. Rada a Komise, C-362/95 P, EU:C:1997:401, bod 31 a citovaná judikatura).

- 40 Zprv je třeba uvést, že žalobkyně neprokázala, že by nezbytně investovala částku, o kterou byla připravena, do svých činností. Částka, o níž Tribunál rozhodl, že je neoprávněná a kterou žalobkyně předtím zaplatila navíc, totiž mohla být použita k mnoha dalším účelům.
- 41 Zadruhé žalobkyně neprokázala, že skutečnost, že ztratila požitky plynoucí z částky pokuty, která byla neoprávněně zaplacená Komisi, ji vedla k tomu, že upustila od zvláštních projektů, které jí mohly přinést částku odpovídající ROCE nebo WACC.
- 42 Pokud jde o ROCE, které se žalobkyně dovolává, je třeba uvést, že odpovídá průměrné výnosnosti všech jejích investic prostřednictvím veškerého kapitálu (vlastní kapitál a dlouhodobé dluhy), který použila.
- 43 Je zajisté pravda, že žalobkyně v replice zmiňuje ohledně ROCE několik investic, a sice investice ve výši přibližně 1,7 miliardy eur na získání nových licencí na mobilní telefonní služby, investice ve výši přibližně 108,1 milionů eur na výdaje na výzkum a vývoj a investice ve výši přibližně 101,3 milionů eur do aktivace nehmotného investičního majetku, který sama vytvořila.
- 44 Žalobkyně se však bez dalších upřesnění omezuje na tvrzení, že s částkou, o kterou byla připravena, bývala mohla financovat dodatečné investice. Neidentifikuje tedy konkrétně konkrétní projekt, do kterého bývala mohla investovat a od kterého upustila. Naopak tvrdí, že v letech 2015 až 2018 konkretizovala řadu investičních možností. Kromě toho neposkytuje údaje o výnosnosti každého z projektů, který uvádí.
- 45 Pokud jde o WACC, jsou definovány jako vážené průměrné náklady všech zdrojů financování podniku. Konkrétně představují vážené průměrné náklady na vlastní kapitál (bezriziková sazba spojená s tržní rizikovou prémie přizpůsobenou charakteristikám podniku prostřednictvím koeficientu beta) a náklady na dluh. Náklady na vlastní kapitál a náklady na dluh jsou předpokládány náklady, a nikoli historickými náklady. WACC totiž odpovídají očekávání investorů *ex ante* výměnou za převzetí rizika.
- 46 Na podporu svých tvrzení přitom žalobkyně uvádí roční WACC, a sice průměrnou sazbu pro všechny své projekty, a nikoli sazbu použitelnou na konkrétní projekt. Stejně jako ve svém návrhu založeném na ROCE neidentifikovala konkrétní projekt, na který by přidělila částku, o kterou byla připravena, a neidentifikovala ani míru výnosnosti, které by dosáhla, kdyby byl dotčený konkrétní projekt skutečně realizován, což bylo znovu potvrzeno na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu.
- 47 Zatřetí žalobkyně neprokázala, že neměla k dispozici finanční prostředky nezbytné k tomu, aby využila investiční příležitosti týkající se specifické investice, nebo obecněji, že neměla k dispozici alternativní zdroj financování. V tomto ohledu je pravda, že žalobkyně v replice vysvětluje, že její úroveň zadlužení je vysoká a že pracuje na horní hranici svých finančních možností. Je však třeba uvést, že částka, o kterou byla připravena, je v poměru k její rozvaze, jejímu vlastnímu kapitálu a jejím dluhům, které dosahují několika desítek miliard eur, skromná. Jak uvádí Komise, důkazy předložené žalobkyní v replice prokazují, že žalobkyně měla pro třetí čtvrtletí roku 2019 vlastní kapitál ve výši 45,6 miliard eur. Kromě toho z důkazů předložených žalobkyní vyplývá, že posledně uvedená disponovala pro období 2015-2019 rovněž značnými likvidními prostředky a ekvivalentními likvidními prostředky, dosahujícími průměrně 5,4 miliard eur. Výše pokuty, která byla zaplacená neoprávněně, přitom odpovídá přibližně 0,22 % těchto likvidních prostředků a ekvivalentním průměrným likvidním prostředkům.

- 48 Žalobkyně tak neprokázala, že jí bylo zabráněno v uskutečnění investice, která by přinesla výnosnost odpovídající ROCE nebo WACC, jíž se dovolává.
- 49 Tento závěr není zpochybněn argumenty žalobkyně vycházejícími z toho, že v odvětví telekomunikací představují WOCC referenční hodnotu uznanou za účelem provedení hospodářského odhadu investičních opatření a jsou určující pro dosažení cílů výnosnosti podniku.
- 50 Komise totiž v bodě 2 svého sdělení o výpočtu nákladů kapitálu u starší infrastruktury v souvislosti s [e svým] přezkumem vnitrostátních oznámení v odvětví elektronických komunikací EU vysvětluje, že náklady kapitálu představují náklady příležitosti plynoucí z toho, že je uskutečněna „určitá investice“, a nikoli jiná investice se stejným rizikem. Dodává, že náklady kapitálu tedy představují míru návratnosti, kterou společnost vyžaduje, aby „danou investicí“ uskutečnila. Dále pak by automatické uplatnění WOCC žalobkyně na jakoukoli peněžní částku, o kterou byla připravena, vedlo k závěru, že je jisté, že byla zbavena příležitosti investovat do daného projektu, který by přinesl výnosnost rovnocennou těmto WOCC. Takový přístup by přitom nebyl slučitelný se skutečností, že WOCC zahrnují rizikovou prémii. Nebyl by slučitelný ani s povinnostmi příslušející žalobkyni, aby prokázala, že jí vznikla skutečná a určitá škoda.
- 51 Za těchto podmínek žalobkyně neprokázala, že přišla o skutečný a určitý zisk, který by mohl být založen buď na ROCE, nebo na WOCC.
- 52 Z toho vyplývá, že hlavní návrh směřující k náhradě ušlého zisku odpovídajícího ROCE nebo WOCC žalobkyně z důvodu ztráty požitků plynoucích z neoprávněně zaplacené částky pokuty musí být zamítnut z důvodu, že podmínka vycházející z prokázání skutečné existence a určitosti újmy není splněna, aniž je nutné zkoumat, zda se Komise dopustila dostatečně závažných porušení právní normy přiznávající práva jednotlivcům a zda mezi uvedenými dostatečně závažnými porušeními a údajným ušlým ziskem existuje příčinná souvislost (viz bod 32 výše).

K podpůrnému návrhu na náhradu škody, který směřuje k náhradě škody vyplývající z odmítnutí Komise uhradit úroky z prodlení

- 53 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že odmítnutí Komise uhradit jí úroky z prodlení představuje nejen protiprávnost, kterou je stíženo napadené rozhodnutí, ale rovněž dostatečně závažné porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU. Zadruhé tvrdí, že toto dostatečně závažné porušení je přímou příčinou škody, která jí vznikla a jež spočívá v úrocích z prodlení, o které byla připravena.

– K existenci dostatečně závažného porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU

- 54 Žalobkyně nejprve uvádí, že pokud unijní soud určí, že částka pokuty byla zaplacená neoprávněně, čl. 266 první pododstavec SFEU ukládá Komisi povinnost, jestliže tuto částku vrátí, uhradit úroky z prodlení. Úplné odmítnutí uhradit úroky z prodlení tak podle ní dostatečně závažným způsobem porušuje uvedené ustanovení.
- 55 Dále žalobkyně tvrdí, že nárok na zaplacení úroků z prodlení není dotčen čl. 90 odst. 4 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012. I kdyby toto ustanovení mohlo být vykládáno v tom smyslu, že upravuje nárok na zaplacení úroků z prodlení, žalobkyně se dovolává na základě článku 277 SFEU protiprávnosti tohoto ustanovení.

- 56 Konečně má žalobkyně za to, že povinnost zaplatit úroky z prodlení vzniká od okamžiku, kdy dotyčné osobě již nejsou zdroje k dispozici, tedy v projednávané věci ke dni, kdy zaplatila pokutu.
- 57 Komise na základě argumentů předložených v odpovědi na návrh na zrušení namítá, že čl. 266 první pododstavec SFEU neporušila a že takové porušení, pokud by bylo připuštěno, by nebylo dostatečně závažné.
- 58 Zprvce Komise tvrdí, že z čl. 266 prvního pododstavce SFEU vyplývá, že je povinna pouze provést vrácení na základě zásady bezdůvodného obohacení. Jinými slovy, uvedené ustanovení jí neukládá povinnost, aby k vrácení neoprávněně vybrané pokuty připojila úroky z prodlení. Komise dodává, že unijní soudy rozlišují různé druhy úroků, a sice úroky z prodlení, které mají paušální povahu a postihují prodlení s platbou, kompenzační úroky, které náležejí za újmu způsobenou protiprávně, a naběhlé úroky, které mají být vráceny v případě navrácení.
- 59 Zadruhé Komise tvrdí, že platba, kterou uskutečnila ve prospěch žalobkyně, zohledňuje naběhlé úroky v souladu s ustanovením článku 90 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012 ve spojení s ustanovením článku 83 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a o zrušení nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Úř. věst. 2012, L 298, s. 1, dále jen „finanční nařízení“). Podle Komise má zaplacení naběhlých úroků za cíl odškodnit žalobkyni z důvodu jejího bezdůvodného obohacení v důsledku přebytečné pokuty. Vysvětluje, že v projednávaném případě částku pokuty, kterou žalobkyně zaplatila, investovala, ale že výnos z této investice byl záporný. Její „obohacení“ z důvodu přebytečné pokuty zaplacené žalobkyní tak podle ní bylo záporné nebo rovnající se nule. Komise navíc tvrdí, že v návaznosti na vyhlášení rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), zohlednila bez prodlení naběhlé úroky, aby žalobkyni vrátila bezdůvodné obohacení vyplývající z neoprávněně vybrané částky pokuty.
- 60 Zatřetí Komise tvrdí, že nebyla povinna zaplatit úroky z prodlení.
- 61 Komise nejprve vysvětluje, že cílem úroků z prodlení nemůže být to, aby byla přiměna před vyhlášením rozsudku snižujícího výši pokuty k navrácení částky, kterou neoprávněně vybrala. Dodává, že uvedené úroky nesmějí být vypočteny ode dne zaplacení pokuty, tedy v projednávané věci od 16. ledna 2015. Domnívá se totiž, že se nemůže nacházet v prodlení s platbou ještě před tím, než Tribunál určil existenci platební povinnosti, co se jí týče, a sice v projednávané věci před vydáním rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930).
- 62 Komise dále tvrdí, že je povinna zaplatit úroky z prodlení pouze tehdy, když odmítne vrátit pokutu a naběhlé úroky v návaznosti na rozsudek vydaný unijním soudem, který snížil nebo zrušil výši této pokuty. V tomto případě je výchozí bod vzniku povinnosti zaplatit úroky z prodlení stanoven po vyhlášení dotčeného rozsudku.
- 63 Konečně má Komise za to, že námitka protiprávnosti vznesená proti čl. 90 odst. 4 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012 není opodstatněná.
- 64 Začtvrté má Komise za to, že rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), pro ni zavádí povinnost platit nový druh úroků, které Soudní dvůr kvalifikuje rovněž jako „úroky z prodlení“. Uvedený rozsudek vykládá v tom smyslu, že tento druh úroků

musí zaplatit, aniž se nachází v prodlení s platbou, to znamená, aniž se nachází v situaci dlužníka, který včas nezaplatil splatnou a určitou částku. Podle ní se naopak jedná o úroky kompenzační povahy.

- 65 Mimoto Komise vysvětluje, že povinnost zaplatit úroky z prodlení sleduje dva cíle, a sice odškodnění věřitele a sankci za protiprávní jednání dlužníka, které vedlo k opožděnému zaplacení jeho dluhu. Domnívá se přitom, že mezi oběma těmito cíli existuje určitý rozpor. Pokuta, kterou ukládá, totiž nemůže být v průběhu téhož období a současně na jedné straně splatná na základě platného a vykonatelného rozhodnutí na základě článku 299 SFEU, a na druhé straně být předmětem povinnosti Komise ji vrátit. Pouze ve výjimečném případě, kdy by její rozhodnutí bylo kvalifikováno jako nicotné, by povinnost zaplatit pokutu obsažená v tomto rozhodnutí postrádala *ex tunc* jakékoli právní opodstatnění. Rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), tak podle ní musí být chápán v tom smyslu, že povinnost zaplatit úroky z prodlení nesměřuje k uložení sankce za prodlení při vrácení pokuty. Povinnost vrátit pokutu existuje od vydání rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), jak to vyplývá z čl. 266 prvního pododstavce SFEU.
- 66 Zapáté má Komise za to, že zásady stanovené v rozsudku ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), nejsou v projednávané věci použitelné.
- 67 V tomto ohledu Komise vysvětluje, že ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), Tribunál předtím zrušil v plném rozsahu část jejího rozhodnutí ukládajícího společnosti Printeos SA pokutu z důvodu nedostatečného odůvodnění. V návaznosti na rozsudek ze dne 12. února 2019, Printeos v. Komise (T-201/17, EU:T:2019:81), tak Komise mohla pokračovat v řízení ve fázi zjištěné nesrovnalosti a znovu vykonat svou pravomoc ukládat pokuty.
- 68 Naproti tomu v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), Tribunál snížil, a tedy změnil výši pokuty v rámci výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci na základě článku 261 SFEU a článku 31 nařízení č. 1/2003.
- 69 Ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), byla pravomoc ukládat sankce přenesena na unijní soud a Tribunál nahradil Komisi za účelem nového stanovení výše pokuty. Výkon této pravomoci Tribunálem může podle ní vyvolat účinky pouze *ex nunc*. Snížení výše pokuty je výsledkem vlastního posouzení Tribunálu, které nahradilo posouzení Komise. Tribunál sám posoudil skutkovou situaci a vykonal pravomoc ukládat sankce. Toto snížení výše pokuty bylo stanoveno poprvé ke dni rozsudku vyhlášeného Tribunálem. Dříve neexistoval dluh Komise, a *a fortiori* ani určitá částka.
- 70 Komise z toho vyvozuje, že pokud unijní soudy vykonávají pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, není možné úroky z prodlení použít *ex tunc*.
- 71 Úvodem je třeba konstatovat, že čl. 266 první pododstavec SFEU představuje právní normu přiznávající práva jednotlivcům. Toto ustanovení totiž stanoví absolutní a bezpodmínečnou povinnost orgánu, který zrušený akt přijal, přijmout v zájmu úspěšného žalobce opatření vyplývající ze zrušujícího rozsudku, čemuž odpovídá právo žalobce na plné dodržování této povinnosti.

- 72 Pokud jde o existenci dostatečně závažného porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU, je nutno připomenout, že pokud byly určité částky vybrány v rozporu s unijním právem, vyplývá z tohoto práva povinnost vrátit je spolu s úroky. Tak je tomu zejména v případech, kdy částky byly získány na základě unijního aktu prohlášeného unijním soudem za neplatný nebo zrušený (viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, *Komise v. Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, body 66 a 67 a citovaná judikatura).
- 73 Pokud jde konkrétně o akt obnášející zaplacení určité částky Unii zrušený unijním soudem, zaplacení úroků z prodlení je opatřením vyplývajícím ze zrušujícího rozsudku ve smyslu čl. 266 prvního pododstavce SFEU, neboť slouží k paušální náhradě ztráty požitků plynoucích z pohledávky a má přimět dlužníka, aby co nejrychleji splnil povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku (rozsudky ze dne 12. února 2015, *Komise v. IPK International*, C-336/13 P, EU:C:2015:83, bod 30, a ze dne 20. ledna 2021, *Komise v. Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 68; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 5. září 2019, *Evropská unie v. Guardian Europe a Guardian Europe v. Evropská unie*, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 55).
- 74 Pokud jde o určení povinností, které přísluší Komisi na základě článku 266 SFEU ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku, kterým byla zrušena nebo snížena částka pokuty uložené podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže, tyto povinnosti zahrnují předně povinnost Komise vrátit dotyčnému podniku celou jím zaplacenou částku pokuty nebo její část, jelikož tato platba musí být kvalifikována v důsledku rozsudku jako bezdůvodné obohacení. Tato povinnost se týká nejen vlastní částky neoprávněně zaplacené pokuty, ale též úroků z prodlení vzešlých z této částky [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. října 2001, *Corus UK v. Komise*, T-171/99, EU:T:2001:249, body 52 a 53; ze dne 8. července 2004, *Corus UK v. Komise*, T-48/00, EU:T:2004:219, bod 223, a usnesení ze dne 4. května 2005, *Holcim (France) v. Komise*, T-86/03, EU:T:2005:157, bod 30].
- 75 Přiznání úroků z prodlení z neoprávněně vyplacené částky se jeví jako nepostradatelná součást povinnosti uvedení do původního stavu, která přísluší Komisi v návaznosti na zrušující rozsudek nebo rozsudek vydaný v rámci výkonu soudního přezkumu v plné jurisdikci (rozsudek ze dne 10. října 2001, *Corus UK v. Komise*, T-171/99, EU:T:2001:249, bod 54; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 12. února 2019, *Printeos v. Komise*, T-201/17, EU:T:2019:81, bod 56).
- 76 Z toho vyplývá, že Komise tím, že nepřiznala žádné úroky z prodlení z vlastní částky pokuty vrácené v návaznosti na rozsudek, kterým byla zrušena nebo snížena částka pokuty uložené podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže, nepřijala opatření vyplývající z tohoto rozsudku, a v důsledku toho nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 266 SFEU [usnesení ze dne 4. května 2005, *Holcim (France) v. Komise*, T-86/03, EU:T:2005:157, bod 31; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 8. července 2008, *BPB v. Komise*, T-53/03, EU:T:2008:254, bod 488].
- 77 Nejprve je třeba uvést, že je pravda, že podle článku 299 SFEU rozhodnutí Komise, která ukládají peněžité závazky jiným osobám než členským státům, jsou podkladem pro výkon rozhodnutí. Dále na základě článku 278 SFEU nemají žaloby podané u Soudního dvora proti takovým druhům rozhodnutí odkladný účinek. Konečně se na rozhodnutí Komise vztahuje presumpce platnosti, dokud nejsou zrušena nebo vzata zpět (viz rozsudek ze dne 17. června 2010, *Lafarge v. Komise*, C-413/08 P, EU:C:2010:346, bod 81 a citovaná judikatura).

78 Je rovněž pravda, že povinnost uhradit úroky z prodlení lze předpokládat pouze tehdy, pokud je hlavní pohledávka jistá, pokud jde o její výši, nebo ji lze přinejmenším určit na základě prokázaných objektivních skutečností (rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 55).

79 Je však nutno zaprvé uvést, že článek 83 finančního nařízení, použitelný v projednávaném případě, zejména stanovil:

„1. Částky z pokut a sankcí, jakož i úroky či jakékoli jiné příjmy z nich plynoucí se nezaznamenávají jako příjmy rozpočtu, dokud mohou být rozhodnutí, která je ukládají, zrušena [Soudním dvorem].

2. Částky uvedené v odstavci 1 se zaznamenají jako příjem rozpočtu co nejdříve a nejpozději v roce, jenž následuje po vyčerpání všech opravných prostředků. Částky, jež mají být na základě rozsudku [Soudního dvora] unie vráceny tomu, kdo je zaplatil, se jako příjem rozpočtu nezaznamenávají.

[...]

4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci [...], kterými stanoví podrobná pravidla týkající se částek získaných z pokut a sankcí a z nich plynoucích úroků.“

80 Článek 90 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012, použitelný v projednávaném případě, zejména stanovil:

„1. Je-li u [Soudního dvora] podána žaloba proti rozhodnutí Komise o uložení pokuty nebo jiných sankcí podle Smlouvy o fungování EU nebo Smlouvy o Euratomu, dlužník až do okamžiku vyčerpání všech opravných prostředků buď předběžně uhradí příslušnou částku na bankovní účet určený účetním, nebo složí finanční jistotu, kterou účetní akceptuje. Jistota je nezávislá na povinnosti zaplatit pokutu, penále nebo jinou sankci a propadá po první výzvě. Tato jistota musí kryt jistinu a splatný úrok stanovený v čl. 83 odst. 4.

2. S cílem zajistit bezpečnost a likvidnost těchto předběžně přijatých částek a generovat z nich kladný výnos Komise tyto částky investuje do finančních aktiv.

[...]

4. Poté, co jsou vyčerpány všechny opravné prostředky, a v případě, že byla pokuta či sankce zrušena či snížena, je přijato některé z těchto opatření:

a) částky vybrané neoprávněně se spolu s naběhlými úroky vyplatí dotyčné třetí osobě. Je-li za příslušné období dosažen celkově záporný výnos, je předmětem vrácení nominální hodnota neoprávněně vybraných částek;

b) pokud byla složena finanční jistota, je tato jistota odpovídajícím způsobem uvolněna.“

81 Z článku 24 odst. 2 rozhodnutí Komise C(2013) 2488 final ze dne 2. května 2013 o ustanoveních o vnitřním postupu pro vymáhání pohledávek vyplývajících z přímého řízení a vymáhání pokut, jednorázových částek a penále podle Smluv, které nahrazuje rozhodnutí C(2011) 4212 final ze dne 17. června 2011 a které bylo změněno rozhodnutím Komise C(2014) 2786 ze dne 30. dubna 2014,

rovněž vyplývá, že pokud dlužník podá žalobu k unijnímu soudu proti rozhodnutí Komise ukládajícímu pokutu, účetní „předběžně“ vybere dotčené částky u dlužníka. Toto ustanovení mimoto stanoví, že v závislosti na konečném soudním rozhodnutí předběžně vybrané částky, a to jak vlastní částky, tak úroky, budou buď s konečnou platností zaúčtovány jako příjmy, nebo budou „vráceny“ hospodářským subjektům *pro rata* podle tohoto rozhodnutí.

- 82 Z použitelné právní úpravy uvedené v bodech 79 až 81 výše tak vyplývá, že pokud určitá společnost podá žalobu k unijnímu soudu za účelem zpochybnění rozhodnutí, kterým jí Komise uložila pokutu, má zaplacení pokuty provedené touto společností předběžnou povahu až do vyčerpání opravných prostředků. Uvedená právní úprava rovněž stanoví *ex ante*, že společnost, která zaplatila pokutu, která byla později zrušena nebo snížena, má nárok na vrácení neoprávněně vybraných částek, a tedy pohledávku na vrácení.
- 83 Zadruhé se Komise dovolává skutečnosti, že Tribunál v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), snížil částku pokuty v rámci výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci.
- 84 Nejprve je však třeba konstatovat, že před výkonem své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci a snížením částky pokuty uložené žalobkyni Tribunál v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), částečně zrušil ustanovení, které konstatovalo věcnou správnost praxe uvedené v čl. 1 odst. 2 písm. d) rozhodnutí z roku 2014 (viz bod 5 výše). Kromě toho Tribunál zrušil článek 2 téhož rozhodnutí v rozsahu, v němž stanovil částku pokuty, k jejímuž zaplacení byla povinna pouze žalobkyně, na 31 070 000 eur (viz bod 6 výše).
- 85 Pokud jde o účinky zrušení aktu, které vyhlásil unijní soud, je třeba připomenout, že toto zrušení působí *ex tunc*, a má tedy za účinek odstranit se zpětnou účinností zrušený akt z právního řádu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. dubna 1988, Asteris a další v. Komise, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199, bod 30; ze dne 13. prosince 1995, Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise, T-481/93 a T-484/93, EU:T:1995:209, bod 46, a ze dne 10. října 2001, Corus UK v. Komise, T-171/99, EU:T:2001:249, bod 50).
- 86 Dále je třeba zdůraznit, že ustanovení nebo předpisy uvedené v bodech 79 až 81 výše, ani judikatura připomenutá v bodech 74 až 76 výše nerozlišují podle toho, zda unijní soud pouze zrušil celou pokutu uloženou žalobkyni nebo její část, anebo tuto pokutu snížil poté, co ji zrušil.
- 87 Konečně, nahrazuje-li unijní soud posouzení Komise svým vlastním posouzením a sníží-li částku pokuty v rámci výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci, nahrazuje v rozhodnutí Komise částku původně stanovenou v tomto rozhodnutí částkou, která vyplývá z jeho vlastního posouzení. Toto snížení mění rozhodnutí Komise se zpětnou účinností. Má se vždy za to, že pokuta snižena v návaznosti na nové posouzení unijního soudu byla pokutou, kterou uložila Komise. Pokud jde o uvedené snížení, má se tedy vždy za to, že rozhodnutí Komise bylo vzhledem k nahrazujícímu účinku rozsudku vydaného unijním soudem rozhodnutím, které vyplývá z posouzení unijního soudu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 1995, CB v. Komise, T-275/94, EU:T:1995:141, body 60 až 65 a 85 až 87).
- 88 Zatřetí pobídka k tomu, „aby byly co nejrychleji splněny povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku“, je pouze jedním ze dvou cílů úhrady úroků z prodlení uvedených Soudním dvorem v bodě 30 rozsudku ze dne 12. února 2015, Komise v. IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83). Přiznání úroků z prodlení ode dne předběžného zaplacení dotčené pokuty přitom

sleduje jiný cíl zamýšlený Soudním dvorem, a sice paušální odškodnění podniku, který tuto pokutu zaplatil, za ztrátu požitků ze svých prostředků v období ode dne předběžného zaplacení uvedené pokuty do dne jejího vrácení. Dále pak povinnost vrátit v případě zrušení rozhodnutí, které vedlo k předběžnému zaplacení takové částky, jako je pokuta uložená za porušení pravidel hospodářské soutěže, zaplacenou částku spolu s úroky z prodlení počítanými ode dne zaplacení této částky, představuje pro dotyčný orgán motivaci k tomu, aby věnoval zvláštní pozornost přijímání takových rozhodnutí, která mohou pro jednotlivce zahrnovat povinnost okamžitě zaplatit značné částky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, body 85 a 86).

- 89 V rozsudku ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), měl tedy Soudní dvůr za to, že přiznání úroků z prodlení ode dne předběžného zaplacení pokuty nesleduje cíl přimět Komisi k tomu, aby „co nejrychleji splnila povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku“.
- 90 Je tak zajisté pravda, že cílem povinnosti zaplatit úroky z prodlení nemůže být to, aby byla Komise přiměna před vyhlášením rozsudku zrušujícího nebo snižujícího částku pokuty, kterou uložila, k navrácení částky, kterou neoprávněně vybrala. Povinnost zaplatit úroky z prodlení v případě zrušení a snížení částky pokuty uložené Komisí unijním soudem však nesleduje cíl sankcionovat zaviněné prodlení tohoto orgánu. Cílem povinnosti zaplatit úroky z prodlení v takové situaci je zejména paušální odškodnění za objektivní prodlení, které vyplývá zaprvé z délky trvání řízení před unijním soudem, zadruhé z toho, že relevantní finanční právní úprava stanoví, že společnost, která předběžně zaplatila pokutu, která byla později zrušena nebo snížena, má pohledávku na vrácení (viz body 79 až 82 výše) a zatřetí ze zpětné účinnosti snížení částky pokuty, které provedl unijní soud (viz body 84 až 87 výše).
- 91 Komise uvádí, že pokud by se mělo za to, že je dlužnicí úroků z prodlení ke dni předcházejícímu rozsudku unijního soudu, kterým byla zrušena nebo snížena částka pokuty, bylo by to v rozporu s odrazující funkcí pokut ve věcech hospodářské soutěže. V tomto ohledu nejprve vysvětluje, že mezi zákazem protisoutěžních praktik podle článků 101 a 102 SFEU a uložením pokut existuje inherentní souvislost, dále že by uvedené články byly neúčinné, pokud by nebyly doprovázeny sankcemi stanovenými v čl. 103 odst. 2 písm. a) SFEU, a konečně, že je třeba, aby pokuty nebyly zmírněny vnějšími okolnostmi.
- 92 Je však třeba zaprvé připomenout, že pojem odrazení tvoří jeden z prvků, které mají být zohledněny při výpočtu výše pokuty (rozsudky ze dne 26. září 2013, Alliance One International v. Komise, C-679/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:606, bod 73, a ze dne 4. září 2014, YKK a další v. Komise, C-408/12 P, EU:C:2014:2153, bod 84). Z toho vyplývá, že Tribunál nezbytně zohlednil odrazující funkci pokut v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), když vykonal svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, aby se zpětným účinkem snížil částku pokuty, kterou žalobkyně měla zaplatit (viz bod 87 výše).
- 93 Zadruhé je třeba uvést, že odrazující funkce pokut musí být uvedena do souladu se zásadou účinné soudní ochrany uvedenou v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie. Dodržení uvedené zásady je přitom zajištěno prostřednictvím přezkumu legality stanoveného v článku 263 SFEU, doplněného pravomocí soudního přezkumu v plné jurisdikci ohledně výše pokuty, která je stanovena v článku 31 nařízení č. 1/2003. Unijní soud totiž může provést přezkum právního i skutkového stavu a posoudit důkazy, zrušit napadené rozhodnutí a změnit výši pokut (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, Otis a další, C-199/11, EU:C:2012:684, body 62 a 63 a citovaná judikatura). Bylo rovněž rozhodnuto, že za účelem splnění požadavků na soudní

přezkum v plné jurisdikci ve smyslu článku 47 Listiny základních práv, pokud jde o pokutu, musí unijní soud při výkonu pravomocí stanovených v člancích 261 a 263 SFEU přezkoumat všechny právní i skutkové výhrady směřující k prokázání toho, že částka pokuty neodpovídá závažnosti a době trvání protiprávního jednání (rozsudky ze dne 10. července 2014, Telefónica a Telefónica de España v. Komise, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 200 a ze dne 26. září 2018, Infineon Technologies v. Komise, C-99/17 P, EU:C:2018:773, bod 195). Pravomoc k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci pro podniky představuje dodatečnou záruku (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 445; ze dne 6. října 1994, Tetra Pak v. Komise, T-83/91, EU:T:1994:246, bod 235, a ze dne 17. prosince 2015, Orange Polska v. Komise, T-486/11, EU:T:2015:1002, bod 91).

- 94 Zatřetí odrazující funkce pokut musí být rovněž uvedena do souladu s cíli sledovanými přiznáním úroků z prodlení v důsledku toho, že unijní soud vykoná své pravomoci, a zejména svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, a sice jednak s paušálním odškodněním podniku, který tuto pokutu předběžně zaplatil, za ztrátu požitků ze svých prostředků v období ode dne předběžného zaplacení uvedené pokuty do dne jejího vrácení, a jednak s motivací pro dotyčný orgán k tomu, aby věnoval zvláštní pozornost přijímání takových rozhodnutí, jako jsou rozhodnutí ukládající pokuty, která mohou pro jednotlivce zahrnovat povinnost okamžitě zaplatit značné částky (viz bod 88 výše).
- 95 V důsledku toho je ve světle důvodů uvedených v bodech 79 až 94 výše třeba mít za to, že hlavní pohledávka, jejímž věřitelem byla žalobkyně, v projednávané věci existovala a byla jistá, pokud jde o její maximální výši, nebo ji přinejmenším bylo možné určit na základě objektivních skutečností prokázaných ke dni předběžného zaplacení pokuty žalobkyní, a sice ke dni 16. ledna 2015. Dále pak byla Komise podle čl. 266 prvního pododstavce SFEU povinna zaplatit úroky z prodlení z části částky pokuty, v souvislosti s níž Tribunál v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), rozhodl, že je neoprávněná, a to za období ode dne předběžného zaplacení pokuty do dne vrácení části částky pokuty, v souvislosti s níž bylo rozhodnuto, že je neoprávněná.
- 96 Tento závěr není zpochybněn argumenty Komise vycházejícími zprv z ustanovení čl. 90 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012 a zadruhé z toho, že úroky splatné od zaplacení pokuty musí být kvalifikovány jako kompenzační úroky.
- 97 Pokud jde o argumenty Komise vycházející z ustanovení článku 90 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012 (viz bod 80 výše), z tohoto článku totiž nevyplývá, že pokud je Komise povinna předběžně vybranou částku pokuty vrátit, je v každém případě zproštěna povinnosti navýšit tuto částku o úroky z prodlení (rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 73).
- 98 Kromě toho, jestliže jsou „naběhlé“ úroky uvedené v čl. 90 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012 nižší než dlužné úroky z prodlení, případně pokud žádné úroky nenaběhly z důvodu záporného výnosu investované částky, je Komise za účelem splnění své povinnosti vyplývající z článku 266 SFEU povinna zaplatit dotčené osobě rozdíl mezi výší případných „naběhlých úroků“ ve smyslu čl. 90 odst. 4 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci a výší úroků z prodlení, které mají být zaplacený za období ode dne zaplacení dotčené částky do dne jejího vrácení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, body 75 a 76).

- 99 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je nesporné, že investování částky pokuty zaplacené žalobkyní na základě rozhodnutí z roku 2014 Komisí nedalo vzniknout úrokům, byla Komise povinna v návaznosti na rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), vrátit žalobkyni část částky pokuty, o níž bylo rozhodnuto, že je neoprávněná, spolu s úroky z prodlení, aniž tomu článek 90 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012 bránil (obdobně viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 77).
- 100 Je třeba dodat, že se Komise nemůže užitečně dovolávat okolnosti, že žalobkyně ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), nezpochybnila článek 2 rozhodnutí z roku 2014, jehož čtvrtý pododstavec byl založen na článku 90 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012. Nemůže se dovolávat ani okolnosti, že Tribunál částečně zrušil článek 2 uvedeného rozhodnutí, aniž zpochybnil odkaz na článek 90 tohoto nařízení v přenesené pravomoci.
- 101 Je zajisté pravda, že v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), Tribunál zrušil článek 2 rozhodnutí z roku 2014 pouze v rozsahu, v němž stanovil výši pokuty, k jejímuž zaplacení byla povinna pouze žalobkyně, na 31 070 000 eur. Kromě toho stanovil výši pokuty, k jejímuž zaplacení byla povinna pouze žalobkyně, na 19 030 981 eur.
- 102 Článek 2 čtvrtý pododstavec rozhodnutí z roku 2014 se však netýká podmínek, za kterých Komise v případě zrušení uvedeného rozhodnutí a snížení výše pokuty, kterou toto rozhodnutí stanoví, vrátí částku pokuty, kterou uvedený podnik zaplatil předběžně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 92).
- 103 Kromě toho v případě zrušení rozhodnutí ukládajícího pokutu za porušení pravidel hospodářské soutěže a v případě snížení výše pokuty, kterou toto rozhodnutí stanoví, vyplývá povinnost Komise vrátit celou částku předběžně zaplacené pokuty, nebo její část spolu s úroky z prodlení za období ode dne předběžného zaplacení této pokuty až do dne jejího vrácení přímo z článku 266 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 94).
- 104 Z toho plyne, že Komise nemá pravomoc individuálním rozhodnutím stanovit podmínky, za kterých v případě zrušení rozhodnutí, kterým byla uložena pokuta, a v případě snížení částky pokuty, kterou toto rozhodnutí stanoví a jež byla předběžně zaplacená, zaplatí úroky z prodlení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 95).
- 105 Argumenty Komise vycházející z ustanovení článku 90 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012 tedy musí být odmítnuty, aniž je třeba se vyjadřovat k námitce protiprávnosti tohoto ustanovení vznesené žalobkyní.
- 106 Pokud jde o argumenty Komise vycházející z toho, že úroky splatné od zaplacení pokuty musí být kvalifikovány jako kompenzační úroky, je třeba zdůraznit, že kategorie kompenzačních úroků slouží ke kompenzaci uplynutí času do soudního zhodnocení výše škody, nezávisle na jakémkoli prodlení přičitatelném dlužníku (viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 56 a citovaná judikatura).

- 107 Povinnost Komise zaplatit v projednávané věci úroky z prodlení od předběžného zaplacení provedeného žalobkyní přitom vyplývá přímo z povinnosti vyhovět v souladu s čl. 266 prvním pododstavcem SFEU rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930).
- 108 Hlavní pohledávkou žalobkyně byla pohledávka na vrácení, která souvisela s předběžným zaplacením pokuty. Tato pohledávka existovala a byla jistá, pokud jde o její maximální výši, nebo ji bylo možné přinejmenším určit na základě objektivních skutečností prokázaných ke dni uvedené platby (viz body 79 až 95) a nemusela být předmětem soudního zhodnocení.
- 109 Úroky dlužnými v této situaci jsou úroky z prodlení a v projednávané věci se nemůže jednat o placení kompenzačních úroků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, body 78 a 79).
- 110 Komise tedy nemůže důvodně tvrdit, že úroky, které by mohla platit za období ode dne předběžného zaplacení pokuty žalobkyní do uplynutí lhůty ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), musí být kvalifikovány jako kompenzační úroky.
- 111 Z toho vyplývá, že Komise porušila čl. 266 první pododstavec SFEU, když odmítla zaplatit žalobkyni úroky z prodlení z části částky pokuty, kterou neoprávněně vybrala, za období od 16. ledna 2015, dne zaplacení pokuty, do 19. února 2019, dne vrácení části částky pokuty, která byla Tribunálem v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930) nakonec prohlášena za neoprávněnou.
- 112 Konečně z bodů 71 až 95 výše vyplývá, že v návaznosti na rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), byla Komise v souladu s ustálenou judikaturou povinna vrátit žalobkyni část částky pokuty, která byla předběžně zaplacená neoprávněně, spolu s úroky z prodlení a neměla žádný prostor pro uvážení ohledně nutnosti zaplatit takové úroky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 104).
- 113 S ohledem na absolutní a bezpodmínečnou povinnost uloženou Komisi čl. 266 prvním pododstavcem SFEU zaplatit úroky z prodlení, aniž má v tomto ohledu prostor pro uvážení, je tedy třeba konstatovat, že v projednávané věci existuje dostatečně závažné porušení této právní normy, které může založit mimosmluvní odpovědnost Unie ve smyslu čl. 266 druhého pododstavce SFEU ve spojení s čl. 340 druhým pododstavcem SFEU.

– *K příčinné souvislosti a škodě, která má být nahrazena*

- 114 Žalobkyně tvrdí, že dostatečně závažné porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU, kterého se dopustila Komise, je přímou příčinou škody, která jí vznikla a která spočívá v úrocích z prodlení, o něž byla připravena. Vysvětluje, že podle čl. 83 odst. 2 písm. b) a čl. 111 odst. 4 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012 je vhodnou sazbou úroků z prodlení sazba uplatňovaná ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšená o tři a půl procentních bodů. Podle ní je sazbou úroků z prodlení, kterou je třeba v projednávané věci použít, sazba ve výši 3,55 %, která odpovídá sazbě uplatňované ECB na její hlavní refinanční operace, tedy 0,05 % použitelné v lednu 2015, zvýšené o tři a půl procentních bodů. Domnívá se, že uplatnění této sazby na částku 12 039 019 eur, kterou neoprávněně zaplatila, umožňuje vyčíslit její újmu na 1 750 522,83 eur.

- 115 Komise namítá, že úroky z prodlení odmítla zaplatit pouze od napadeného rozhodnutí ze dne 28. června 2019, takže by náhrada škody mohla být v každém případě požadována až od tohoto dne. Kromě toho tvrdí, že žalobkyně nedodržela postup stanovený v článku 111 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012, a nemůže tedy požadovat úroky z prodlení ve smyslu čl. 111 odst. 4 písm. a) ve spojení s článkem 83 uvedeného nařízení v přenesené pravomoci. Konečně tvrdí, že v případě, že by Tribunál měl za to, že zásady stanovené v rozsudku ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), jsou v projednávaném případě použitelné, by použitelnou sazbou úroků z prodlení měla být sazba uplatňovaná ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšená o jeden a půl procentního bodu, analogicky s čl. 83 odst. 4 tohoto nařízení v přenesené pravomoci.
- 116 Zprv je třeba připomenout, že k tomu, aby mohla mimosmluvní odpovědnost Unie vzniknout, musí škoda vyplývat dostatečně přímým způsobem z protiprávního jednání orgánů (rozsudek ze dne 30. května 2017, Safa Nicu Sepahan v. Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 61).
- 117 V projednávané věci je třeba konstatovat, že porušení povinnosti Komise přiznat úroky z prodlení podle čl. 266 prvního pododstavce SFEU vykazuje dostatečně přímou příčinnou souvislost se škodou, která spočívá v tom, že během období od 16. ledna 2015 do 19. února 2019 došlo ke ztrátě úroků z prodlení z částky, o niž byla žalobkyně neoprávněně připravena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 105).
- 118 Zadruhé je žalobkyně ve světle judikatury uvedené v bodě 39 výše oprávněna tvrdit, že jí vznikla skutečná a určitá škoda, která odpovídá ztrátě úroků z prodlení v období od 16. ledna 2015 do 19. února 2019, které představují paušální odškodnění za ztrátu požitků plynoucích z částky pokuty, která byla během téhož období vyplacena neoprávněně.
- 119 Komise tvrdí, že za předpokladu, že by musela zaplatit úroky z prodlení, by měla být sazba těchto úroků stanovena paušální sazbou odpovídající ztrátě požitků během dotčeného období, což podle ní dále závisí, přinejmenším částečně, na okolnostech projednávané věci. Předně rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), neumožňuje určit sazbu úroků z prodlení použitelných v projednávané věci. Tento rozsudek totiž neuvádí, jaká úroková sazba se použije na úroky z prodlení. Dále pak, i kdyby Soudní dvůr zamýšlel *per analogiam* uložit Komisi povinnost zaplatit úroky ve výši sazby stanovené v čl. 83 odst. 2 písm. b) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012, má Komise za to, že tuto sazbu v projednávaném případě nelze použít *per analogiam*. Výše dluhu Komise byla totiž stanovena pouze v rámci toho, že Tribunál v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), vykonal pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci. Konečně bod 81 rozsudku ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), lze podle ní chápat v tom smyslu, že sazba stanovená v čl. 83 odst. 4 tohoto nařízení v přenesené pravomoci, a sice sazba uplatňovaná ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšená o jeden a půl procentního bodu, se může v projednávané věci použít *mutatis mutandis*.
- 120 Je třeba připomenout, že pro účely stanovení výše úroků z prodlení, které musí být zaplacený podnikem, který uhradil pokutu uloženou Komisí, v návaznosti na zrušení této pokuty, musí tento orgán použít sazbu stanovenou za tím účelem nařízením v přenesené pravomoci č. 1268/2012 (rozsudek ze dne 5. září 2019, Evropská unie v. Guardian Europe a Guardian Europe v. Evropská unie, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 56).

121 Podle Soudního dvora z toho vyplývá, že Komise musí použít sazbu stanovenou v článku 83 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012, který stanoví úrokovou sazbu pro pohledávky, jež nejsou uhrazeny ke dni uplynutí lhůty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2021, Komise v. Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 81).

122 Článek 83 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012 byl uveden v oddíle 3 kapitoly 5 hlavy IV uvedeného nařízení v přenesené pravomoci. Uvedená kapitola se týkala „[p]říjmových operací“ a uvedený oddíl se týkal „[s]tanovení pohledávek“. Tento článek, kterým byl proveden článek 78 finančního nařízení, byl nadepsán „Úroky z prodlení“ a stanovil:

„1. Aniž jsou dotčena zvláštní ustanovení, jež vyplývají z použití zvláštních odvětvových pravidel, nabíhají z pohledávky, jež není ke dni uplynutí lhůty uvedené v čl. 80 odst. 3 písm. b) uhrazena, úroky z prodlení v souladu s odstavci 2 a 3 tohoto článku.

2. V případě pohledávek, jež nejsou uhrazeny ke dni uplynutí lhůty uvedené v čl. 80 odst. 3 písm. b), se jako úroková sazba použije sazba, kterou uplatňuje Evropská centrální banka na své hlavní refinanční operace, zveřejněná v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie* a platná v první kalendářní den měsíce splatnosti, zvýšená o:

a) osm procentních bodů, pokud událostí, z jejíhož titulu pohledávka vznikla, je veřejná zakázka na dodávky a služby uvedené v hlavě V;

b) tři a půl procentních bodů ve všech ostatních případech. [...]

4. V případě pokut platí, že složí-li dlužník finanční jistotu, kterou účetní akceptuje namísto platby, použije se ode dne uplynutí lhůty uvedené v čl. 80 odst. 3 písm. b) úroková sazba uvedená v odstavci 2 tohoto článku, která je platná v první den měsíce, v němž bylo rozhodnutí o uložení pokuty přijato, zvýšená pouze o jeden a půl procentního bodu.“

123 Článek 111 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012 byl uveden v oddíle 5 kapitoly 6 hlavy IV uvedeného nařízení v přenesené pravomoci. Uvedená kapitola se týkala „[v]ýdajových operací“ a uvedený oddíl se týkal lhůt pro výdajové operace. Tento článek, kterým byl proveden článek 92 finančního nařízení, byl nadepsán „Platební lhůty a úroky z prodlení“ a zejména stanovil:

„1. Platební lhůtou se rozumí lhůta k provedení platby včetně potvrzení, schválení a úhrady výdaje.

Tato lhůta počíná běžet dnem doručení žádosti o platbu.

Žádost o platbu co nejdříve zaeviduje schválený útvar pověřené schvalující osoby; má se za to, že žádost byla doručena v den, kdy k zaevidování došlo.

Dnem platby se rozumí den, k němuž byla platba připsána k tíži účtu orgánu.

[...]

4. Po uplynutí lhůt uvedených v čl. 92 odst. 1 finančního nařízení má věřitel nárok na úroky za těchto podmínek:

a) použijí se úrokové sazby uvedené v čl. 83 odst. 2 tohoto nařízení;

b) úroky se platí za dobu, jež uplyne od kalendářního dne, který následuje po uplynutí platební lhůty uvedené v čl. 92 odst. 1 finančního nařízení, až do dne zaplacení.“

- 124 Úvodem je třeba uvést, že pokud se Komise dovolává okolnosti, že výše jejího dluhu byla stanovena Tribunálem pouze v rámci toho, že v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, *Deutsche Telekom v. Komise* (T-827/14, EU:T:2018:930), vykonal pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, nadále tvrdí, že nebyla povinna zaplatit žalobkyni úroky z prodlení za období ode dne zaplacení pokuty do dne vrácení, které provedla. Tato argumentace přitom musí být odmítnuta z důvodů uvedených v bodech 71 až 95 výše. Je třeba dodat, že povinnost Komise zaplatit žalobkyni úroky z prodlení vyplývá přímo z čl. 266 prvního pododstavce SFEU, takže na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, není žalobkyně povinna podat žádost o platbu podle postupu stanoveného v článku 111 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012.
- 125 Zprv je třeba připomenout, že v případě zrušení rozhodnutí, které vedlo k předběžnému zaplacení pokuty, je cílem přiznání úroků z prodlení ode dne tohoto zaplacení jednak paušální odškodnění podniku, který tuto pokutu zaplatil, za ztrátu požitků ze svých prostředků a jednak motivace Komise k tomu, aby věnovala zvláštní pozornost přijímání takového rozhodnutí (viz bod 88 výše).
- 126 Je tomu tak i v případě zrušení a snížení výše pokuty unijním soudem.
- 127 Zadruhé s ohledem na cíle sledované úroky z prodlení dlužnými Komisí v návaznosti na rozsudek, kterým byla zrušena a snížena výše pokuty, se Komise nachází v odlišné skutkové a právní situaci, než společnost, které je určeno rozhodnutí, kterým jí byla uložena pokuta a která zřizuje bankovní záruku. Práva a povinnosti Komise vůči společnosti, která pokutu zaplatila, se totiž liší od práv a povinností společnosti, která zřizuje bankovní záruku vůči Komisi.
- 128 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že jestliže sankcionovaný podnik uloženou pokutu zaplatí okamžitě, pouze se podřizuje výroku vykonatelného rozhodnutí v souladu s běžným režimem stanoveným Smlouvou [usnesení ze dne 12. prosince 2007, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-113/04, nezveřejněné, EU:T:2007:377, bod 44; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 21. dubna 2005, *Holcim (Deutschland) v. Komise*, T-28/03, EU:T:2005:139, bod 126]. Naproti tomu nahrazení takového zaplacení pokuty odkladem platby spojeným s bankovní zárukou představuje odchylku od běžného režimu stanoveného Smlouvou (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 12. prosince 2007, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-113/04, nezveřejněné, EU:T:2007:377, bod 44).
- 129 Pokud se sankcionovaný podnik rozhodne pro okamžitou platbu pokuty, přičemž podá žalobu znějící na zrušení této pokuty, může očekávat, že Komise mu v případě zrušení nebo snížení výše uložené pokuty vrátí nejen částku odpovídající vlastní částce neoprávněně zaplacené pokuty, ale rovněž úroky z prodlení vzešlé z této částky (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 12. prosince 2007, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-113/04, nezveřejněné, EU:T:2007:377, bod 43, jakož i judikatura citovaná v bodech 74 až 76 výše).
- 130 Je zajisté pravda, že nahrazení okamžitého zaplacení pokuty odkladem platby spojeným s bankovní zárukou je napříště upraveno relevantní finanční právní úpravou a za určitých podmínek jej Komise nabízí (viz body 80 a 122 výše). V případě zrušení rozhodnutí o uložení pokuty nebo snížení výše pokuty jsou však následky odlišné podle toho, zda se podnik rozhodl pro okamžitou platbu pokuty nebo pro odklad platby spojený se zřízením bankovní záruky

(v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 1995, *CB v. Komise*, T-275/94, EU:T:1995:141, body 82 až 86, a usnesení ze dne 12. prosince 2007, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-113/04, nezveřejněné, EU:T:2007:377, bod 44).

- 131 Pokud byl totiž přiznán odklad platby, Komise nemusí vrátit neoprávněně zaplacenou pokutu, protože z povahy věci tato pokuta nebyla zaplacená. Ze stejného důvodu tedy sankcionovaný podnik nebyl zbaven požitků plynoucích z částky odpovídající neoprávněně vybrané částce pokuty. Jediná finanční újma, která dotčenému podniku případně vznikla, vyplývá z jeho vlastního rozhodnutí zřídit bankovní záruku [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. dubna 2005, *Holcim (Deutschland) v. Komise*, T-28/03, EU:T:2005:139, bod 129, a usnesení ze dne 12. prosince 2007, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-113/04, nezveřejněné, EU:T:2007:377, bod 45].
- 132 Zatřetí Komise konkrétními skutečnostmi neprokazuje, že by uplatnění úroků z prodlení na pohledávky na vrácení ve výši sazby uplatňované ECB pro její hlavní refinanční operace, zvýšené o tři a půl procentních bodů, stanovené v čl. 83 odst. 2 písm. b) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012, bylo nepřiměřené s ohledem na cíle sledované takovými úroky z prodlení. Nevysvětluje ani to, že by výpočet úroků z prodlení na tomto základě měl negativní dopad na povinnost společnosti, jíž je určeno rozhodnutí, kterým jí byla uložena pokuta, aby okamžitě zaplatila částku této pokuty.
- 133 Začtvrté je pravda, že v bodě 81 rozsudku ze dne 20. ledna 2021, *Komise v. Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39), Soudní dvůr neuvedl přesná ustanovení článku 83 nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012, na která odkázal.
- 134 Je však třeba uvést, že v témže rozsudku ze dne 20. ledna 2021, *Komise v. Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39), Soudní dvůr rozhodl o sporu s konečnou platností poté, co zrušil bod 2 výroku rozsudku ze dne 12. února 2019, *Printeos v. Komise* (T-201/17, EU:T:2019:81), z důvodu, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když zamítl návrh podaný společností *Printeos* na zaplacení úroků z prodlení za období od 31. března 2017. Soudní dvůr tak v bodě 129 rozsudku ze dne 20. ledna 2021, *Komise v. Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39), rozhodl, že je třeba přiznat společnosti *Printeos* úroky z prodlení v sazbě uplatňované ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšené o tři a půl procentních bodů, analogicky s čl. 83 odst. 2 písm. b) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012.
- 135 Zapáté žalobkyně relevantním způsobem vysvětluje, že kdyby nezaplatila neoprávněně stanovenou částku pokuty, musela by též zaplatit úroky z prodlení v sazbě uplatňované ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšené o tři a půl procentních bodů, stanovené v čl. 83 odst. 2 písm. b) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012. Žalobkyně z toho právem vyvozuje, že po zrušení a snížení pokuty musí být Komise povinna zaplatit úroky z prodlení na základě téže sazby za období, během něhož neprávem získala částku zaplacenou jako přeplatek.
- 136 S ohledem na výše uvedené může být paušální odškodnění žalobkyně za ztrátu požitků plynoucích z jejích finančních prostředků stanoveno tak, že se použije *per analogiam* sazba stanovená v čl. 83 odst. 2 písm. b) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012, a sice sazba uplatňovaná ECB na její hlavní refinanční operace v lednu 2015, tedy 0,05 %, zvýšená o tři a půl procentních bodů.

- 137 Je tedy třeba vyhovět podpůrnému návrhu formulovanému v rámci třetího bodu návrhových žádání a přiznat žalobkyni odškodnění ve výši 1 750 522,83 eur z titulu náhrady škody, kterou jí způsobilo dostatečně závažné porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU a která spočívá ve ztrátě úroků z prodlení ve výši 3,55 % z části částky pokuty, kterou zaplatila neoprávněně, v období od 16. ledna 2015 do 19. února 2019.
- 138 V důsledku toho není namístě vyjadřovat se k podpůrnějšímu návrhu žalobkyně uvedenému v jejím čtvrtém bodě návrhových žádání.

K úrokům souvisejícím s odškodněním, které Tribunál přiznal žalobkyni

- 139 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál odškodnění, které jí může přiznat, navýšil o úroky z prodlení od vyhlášení rozsudku, který bude vydán, až do úplného zaplacení. Toto navýšení má být podle ní založeno na sazbě uplatňované ECB na její hlavní refinanční operace, zvýšené o tři a půl procentních bodů, nebo podpůrně na jiné sazbě úroků z prodlení, kterou bude Tribunál považovat za vhodnou.
- 140 Komise navrhuje, aby byl tento návrh zamítnut z důvodu, že žalobkyně nemá na odškodnění nárok.
- 141 Pokud jde o návrh založený na mimosmluvní odpovědnosti Unie podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU, z judikatury vyplývá, že v případě, že nejsou dány zvláštní okolnosti, povinnost zaplatit úroky z prodlení vzniká na základě rozsudku, kterým se konstatuje povinnost nahradit škodu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. června 1990, Sofrimport v. Komise, C-152/88, EU:C:1990:259, bod 32 a citovaná judikatura).
- 142 Pro stanovení sazby úroků z prodlení je třeba zohlednit čl. 99 odst. 2 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014 a (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje finanční nařízení (Úř. věst. 2018, L 193, s. 1). Podle tohoto ustanovení se použitelná úroková sazba vypočítá na základě sazby, kterou uplatňuje ECB na své hlavní refinanční operace, uveřejněné v řadě C *Úředního věstníku Evropské unie* a platné v první kalendářní den měsíce splatnosti, zvýšené o tři a půl procentního bodu (obdobně viz usnesení ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Marcuccio, C-617/11 P-DEP, nezveřejněné, EU:C:2016:17, bod 12, a ze dne 7. října 2020, Argus Security Projects v. Komise a EUBAM Libya, T-206/17 DEP, nezveřejněné, EU:T:2020:476, bod 61).
- 143 V projednávaném případě musí být odškodnění uvedené v bodě 137 výše navýšeno o úroky z prodlení od vyhlášení tohoto rozsudku až do úplného zaplacení. Sazbou úroků z prodlení bude sazba uplatňovaná ECB pro její hlavní refinanční operace ke dni tohoto rozsudku, zvýšená o tři a půl procentního bodu.

K návrhu na zrušení

- 144 Žalobkyně v rámci svého návrhu na zrušení uplatňuje dva důvody. První důvod vychází z porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU v rozsahu, v němž jí Komise v napadeném rozhodnutí odmítla zaplatit úroky z prodlení. Druhý důvod vychází z porušení čl. 296 druhého pododstavce SFEU v rozsahu, v němž je napadené rozhodnutí stíženo chybějícím nebo nedostatečným odůvodněním.

- 145 Pokud jde o druhý důvod, vycházející z porušení čl. 296 druhého pododstavce SFEU, je třeba zdůraznit, že s ohledem na znění napadeného rozhodnutí (viz body 12 až 17 výše), kontext jeho přijetí (viz body 1 až 10 výše), jakož i soubor právních norem upravujících dotyčnou oblast, byla žalobkyně s to pochopit, že Komise jí odmítla uhradit úroky z prodlení jednak z důvodu, že jí článek 266 SFEU ukládá povinnost uhradit pouze „naběhlé“ úroky uvedené v čl. 90 odst. 4 písm. a) nařízení v přenesené pravomoci č. 1268/2012, a jednak z důvodu, že rozsudek ze dne 12. února 2019, *Printeos v. Komise* (T-201/17, EU:T:2019:81), v projednávané věci uvedenému orgánu neuložil, aby jí uhradil úroky z prodlení. Pochopení napadeného rozhodnutí žalobkyní je ostatně podpořeno argumenty vznesenými žalobkyní v rámci její žaloby. Kromě toho z bodů 72 až 111 výše vyplývá, že Tribunál byl schopný posoudit z meritorního hlediska legalitu odmítnutí Komise zaplatit žalobkyni úroky z prodlení.
- 146 Druhý důvod tedy musí být zamítnut.
- 147 Pokud jde o první důvod, vycházející z porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU z důvodu odmítnutí Komise uhradit úroky z prodlení, z bodů 72 až 111 výše vyplývá, že Komise toto ustanovení porušila, když v napadeném rozhodnutí odmítla zaplatit žalobkyni úroky z prodlení z části částky pokuty, kterou neoprávněně získala, za období od 16. ledna 2015, dne zaplacení pokuty, do 19. února 2019, dne vrácení části částky pokuty, o níž Tribunál v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, *Deutsche Telekom v. Komise* (T-827/14, EU:T:2018:930) nakonec rozhodl, že je neoprávněná.
- 148 Prvnímu důvodu je tedy třeba vyhovět a napadené rozhodnutí zrušit.

K nákladům řízení

- 149 Článek 134 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.
- 150 V projednávané věci žalobkyně neměla úspěch, pokud jde o její druhý bod návrhových žádání. Jejím prvním, třetím a pátým bodu návrhových žádání však bylo vyhověno. Komisi se kromě toho ukládá, aby zaplatila velkou část odškodnění, které žalobkyně požadovala z titulu náhrady škody, která jí vznikla. Konečně ze spisu nevyplývá, že se Komise po vyhlášení rozsudku ze dne 20. ledna 2021, *Komise v. Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39), rozhodla zaplatit žalobkyni úroky z prodlení za období od 16. ledna 2015 do 19. února 2019. Za těchto podmínek je důvodné rozhodnout, že Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených žalobkyní. Žalobkyně ponese polovinu vlastních nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Evropské komisi se ukládá, aby společnosti Deutsche Telekom AG zaplatila odškodnění ve výši 1 750 522,83 eur z titulu náhrady vzniklé škody.**
- 2) Odškodnění uvedené v bodě 1 bude navýšeno o úroky z prodlení od vyhlášení tohoto rozsudku až do úplného zaplacení, ve výši sazby uplatňované Evropskou centrální bankou (ECB) pro její hlavní refinanční operace, zvýšené o tři a půl procentního bodu.**
- 3) Rozhodnutí Komise ze dne 28. června 2019, kterým se odmítá zaplatit společnosti Deutsche Telekom úroky z prodlení za období od 16. ledna 2015 do 19. února 2019 z vlastní částky pokuty vrácené v návaznosti na rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Deutsche Telekom v. Komise (T-827/14, EU:T:2018:930), se zrušuje.**
- 4) Ve zbývající části se žaloba zamítá.**
- 5) Komise ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí náhrada poloviny nákladů řízení vynaložených společností Deutsche Telekom.**
- 6) Společnost Deutsche Telekom ponese polovinu vlastních nákladů řízení.**

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 19. ledna 2022.

Podpisy

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	4
Právní otázky	6
K návrhům na náhradu škody	6
K hlavnímu návrhu na náhradu škody, který směřuje k náhradě ušlého zisku z důvodu ztráty požitků plynoucích z neoprávněně zaplacené částky pokuty	7
K podpůrnému návrhu na náhradu škody, který směřuje k náhradě škody vyplývající z odmítnutí Komise uhradit úroky z prodlení	9
– K existenci dostatečně závažného porušení čl. 266 prvního pododstavce SFEU	9
– K příčinné souvislosti a škodě, která má být nahrazena	18
K úrokům souvisejícím s odškodněním, které Tribunál přiznal žalobkyni	23
K návrhu na zrušení	23
K nákladům řízení	24